

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111204142
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2111204142.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci strán sporu žalobcu: P. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX/XX, W., zastúpený spoločnosťou : Advokátska kancelária FARDOUS PARTNERS s. r. o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, IČO: 47 241 543, proti žalovanému: Q. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. S. XX, I., zastúpený HALADA advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o zaplatenie 10.450,-Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 17C/72/2011 - 322 zo dňa 10. októbra 2018 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 10.450,- Eur spolu s ročným 9 % úrokom z omeškania zo sumy 10.450,- Eur od 21.10.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.).

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 262 ods.1 Obchodného zákonníka, § 37, § 39, § 123, § 588, § 451 ods.1, ods.2, § 456, § 457, § 458, § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 21 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že zo zmluvy o kúpe motorového vozidla zo dňa 24.02.2009 vyplýva, že P. Z. ako kupujúci a Q. I. ako predávajúci (identifikačné údaje fyzických osôb ručne vpísané do predtlačenej formuláru) uzatvorili zmluvu. Predávajúci v článku I. vyhlásil, že je výlučným vlastníkom nasledovného motorového vozidla: zn. JEEP CHEROKEE, rok výroby 2003, č. podvozku 1J8G2E8A14Y100322, č. motora 665921, modrá farba, EČV: TT 455 DG, stav tachometra: 145.000 km. Predávajúci ďalej v zmluve vyhlásil, že je výlučným vlastníkom tohto motorového vozidla, na ktorom nie je záložné právo, ani nič podobné, čo by bránilo okamžitému voľnému predaju motorového vozidla a kupujúci sa zaviazal ku dňu podpisu tejto zmluvy prevziať vozidlo a zaplatiť predávajúcemu kúpnu cenu 10.450,-Eur. V článku III. bodu 4 kúpnej zmluvy je v predtlačenej forme uvedené, že vzťahy medzi zmluvnými stranami, ktoré zmluva bližšie neupravuje, sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov.

3. Z výpisu histórie evidenčnej karty vozidla vyplýva, že od 27.2.2009 bola ako držiteľ vozidla a zároveň ako vlastník vozidla vedená W. X., nar. XX.XX.XXXX. Od 14.12.2007 do 27.02.2009 bol ako držiteľ vozidla a zároveň ako vlastník vozidla vedený Q. I..

4. Z Kúpnej zmluvy zo dňa 16.08.2010 uzavretej medzi W. X. ako predávajúcou a P. W. ako kupujúcim súd zistil, že došlo k predaju predmetného motorového vozidla pánovi W. za kúpnu cenu 9.300,-Eur.

5. Z potvrdenia vydaného ORPZ v Pezinku, ČVS: ORP-719/OJP-PK-2010 zo dňa 22.11.2010 vyplýva, že dňa 20.8.2010 bolo P. W. zaistené osobné motorové vozidlo zn. JEEP CHEROKEE, EČV: BA 270 VG a následne dňa 16.11.2010 bolo začaté trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla, pretože doposiaľ nezistený páchatel' v presne nezistenom čase a mieste, úmyselným zásahom pozmenil výrobné číslo na predmetnom osobnom motorovom vozidle v hodnote cca 9.500 eur z pôvodného tvaru VIN: 1J8GWE8272Y120553 na pozmenený tvar VIN: 1J8G2E8A14Y100322.

6. Z uznesenia OR PZ v Pezinku, ČVS: ORP-719/OJP-PK-2010 zo dňa 4.3.2016 vyplýva, že trestné stíhanie za prečin falšovania a pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla bolo podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. V odôvodnení tohto uznesenia sa uvádza, že dňa 29.10.2010 bolo zistené pôvodné VIN číslo vozidla v tvare 1J8GWE8272Y120553 a vozidlo s takýmto číslom bolo odcudzené dňa 25.5.2006 majiteľovi E. J., nar. XX.X.XXXX v D. v Taliansku. V roku 2006 bolo dovezené z Talianska na Slovensko, absolvovalo prihlasovacie konanie a dňa 14.8.2006 bolo prihlásené do evidencie vozidiel ODI v Šali pod VIN číslom: 1J8G2E8A14Y100322. Na základe šetrení v trestnom konaní nebolo možné ustáliť miesto kde prišlo k pozmeneniu VIN čísla, či to bolo už v Taliansku alebo až na Slovensku a nebolo možné vzniesť obvinenie určitej konkrétnej osobe. Uvedené rozhodnutie je posledným rozhodnutím v trestnej veci.

7. Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/146/2013 - 264 zo dňa 22.10.2014 vyplýva, že odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 7C/105/2011-205 zo dňa 07.11.2012, ktorým bola žalobcovi, P. Z., nar. XX.XX.XXXX uložená povinnosť zaplatiť P. W., nar. XX.XX.XXXX sumu 9.300,-Eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v prijatí kúpnej ceny za predmetné motorové vozidlo. V predmetnom konaní oba sudy prejudiciálne posudzovali platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 uzavretej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim, pričom dospeli k záveru, že táto zmluva je neplatná, pretože vozidlo vlastnícky patrí talianskemu občanovi, ktorému bolo odcudzené, a teda v zmysle zásady nemo plus iuris žalobca nemohol k nemu nadobudnúť vlastnícke právo titulom kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 a následne ho previesť na P. W.. V súvislosti s tým, či žalobca mohol platne nadobudnúť vlastnícke právo k tomuto motorovému vozidlu, sudy taktiež prejudiciálne posudzovali platnosť ustanovenia kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 o voľbe Obchodného zákonníka a ustálili, že dotknuté ustanovenie nie je platnou dohodou o voľbe práva. V odôvodnení rozhodnutia Krajský súd v Bratislave uviedol, že predmetná zmluva je zmluvou formulárovou, vypracovaná bola na podklade vzoru všeobecne použiteľného a dopísané do nej boli len náležitosti slúžiace na identifikáciu zmluvných strán, predmetu kúpy a dátum uzavretia zmluvy. Za existencie takýchto skutkových okolností je potom potrebné vyvodiť záver, že u zmluvných strán rozhodne pri uzatváraní zmluvného vzťahu absentovala náležitosť ich vôle spravovať ich vzťah ustanoveniami iného ako primárne na nich ako subjekty nepodnikateľské sa vzťahujúceho hmotného práva. Pokiaľ ide o hľadisko určitosti prejavu, tento právny úkon trpí vadami s následkom jeho neplatnosti, nakoľko v príslušnom článku zmluvy je odkaz na všetky všeobecne záväzné právne predpisy, a teda okrem uvedeného Obchodného zákonníka napr. i na Občiansky zákonník. Preto mal súd za to, že na zmluvný vzťah založený kúpnu zmluvou zo dňa 24.02.2009 je potrebná aplikácia Občianskeho zákonníka, keď konštatoval neplatnosť dojednania článku III bodu 4 kúpnej zmluvy, pretože nezodpovedá dojednaniu podľa § 262 Obchodného zákonníka.

8. Z Odborného posudku o kontrole originalita vozidla zo dňa 20.08.2010 vyplýva výsledok: vozidlo je nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách, v poznámke uvedené o. i.: VIN nemerany ryty nerovnomerne usporiadaný, veľká hrúbka povlakovej vrstvy v okolí VIN podozrenie na manipuláciu s VIN. S následným zaistením veci - motorového vozidla - P. W. OR PZ v Pezinku.

9. Z Výsledku skúmania zo dňa 29.10.2010 Kriminalistickým a Expertíznym ústavom Policajného zboru vyplýva, že po odstránení vrstvy krycej farby a tmelu z čísla boli zistené neupotrebitelné mechanoskopické stopy po brúsení, ktorým bolo pôvodné číslo karosérie odstránené. Metalografickým skúmaním bolo zistené číslo v tvare *1J8GWE827Y120553.

10. Zhodnotením skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním má súd za to, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd má preukázané, že strany sporu dňa 24.02.2009 v Trnave uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola kúpa motorového vozidla zn. JEEP CHEROKEE modrej farby, rok výroby 2003, č. podvozku 1J8G2E8A14Y100322, EČV: TT 455 DG. Žalovaný ako predávajúci, ktorý uzatváral zmluvu a preberal kúpnu cenu cestou splnomocneného zástupcu Q. I., v zmluve vyhlásil, že je výlučným vlastníkom tohto motorového vozidla, na ktorom nie je záložné právo, ani nič podobné čo by bránilo okamžitému voľnému predaju motorového vozidla a žalobca ako kupujúci sa zaviazal ku dňu podpisu tejto zmluvy prevziať vozidlo a zaplatiť predávajúcemu kúpnu cenu 10.450,-- eur, k čomu aj došlo, pričom kupujúci si vozidlo riadne prezrel, bol na skúšobnej jazde a zistil závady na motorovom vozidle, a to opravovanú karosériu. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné. Sporné bolo, podľa akého zákona sa spravuje režim kúpnej zmluvy, ktorú otázku súd v konaní riešil ako predbežnú. V tejto súvislosti bolo dôležitým vyhodnotenie článku III. bodu 4 zmluvy o voľbe Obchodného zákonníka a posúdenie okolností, za ktorých došlo k jej uzatvoreniu.

11. Ustanovenie § 261 Obchodného zákonníka vymedzuje pôsobnosť Obchodného zákonníka v odsekoch 1 a 2 prostredníctvom subjektov ako účastníkov záväzkového vzťahu, kedy sa jedná o relatívne obchody medzi podnikateľmi a v odseku 3 ide o absolútne obchody, na ktoré je Obchodný zákonník aplikovateľný aj v prípade, keď je účastníkom iná osoba ako podnikateľ. Podľa § 262 ods. 1 Obchodný zákonník v rámci princípu zmluvnej voľnosti pripúšťa, aby si strany zvolili aplikovateľnosť Obchodného zákonníka aj na neobchodné vzťahy (ani relatívne, ani absolútne obchody, ale fakultatívne obchody), kedy si účastníci zmluvy písomne dohodnú použiteľnosť Obchodného zákonníka. Voľba Obchodného zákonníka vychádza zo zásady čo najširšej zmluvnej voľnosti stranám a umožňuje im, aby úpravu vzájomných záväzkových vzťahov podriadili prísnejšiemu právnomu režimu Obchodného zákonníka. O to viac bolo potrebné prihliadnúť na skutočnosť, že kúpna zmluva v danom prípade je formulárová predtlačená zmluva, vypracovaná podľa všeobecného vzoru, do ktorej sa dopisovali len údaje o zmluvných stranách, predmete kúpy, kúpnej cene a dátum. Zmluvné strany ju uzatvorili ako fyzické osoby nepodnikatelia, keď boli v zmluve označené menom, priezviskom a dátumom narodenia, resp. rodným číslom. Žalobca si zmluvu prečítal, avšak ustanovenie čl. III bod 4 zmluvy si podľa vlastného vyjadrenia nevšimol, nevenoval mu pozornosť. Na vypracovaní zmluvy sa nijako nepodieľal. Z jeho vyjadrenia je zrejmé, že nemal vôľu podriaďiť režim kúpnej zmluvy režimu Obchodného zákonníka, keď predmetom zmluvy bolo ojazdené motorové vozidlo, pri ktorom predávajúci podstatne „spustil“ z pôvodne žiadanej kúpnej ceny. Vzťahy bližšie neupravené zmluvou sa mali riadiť podľa sporného článku „ustanoveniami ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov“, ktoré ustanovenie už Okresný súd Bratislava II v konaní sp. zn. 7C/105/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/146/2013 v spore P. W. ako kupujúceho vozidla od W. X. a P. Z., v konaní na tunajšom súde v procesnom postavení žalobcu, vyhodnotil za neplatné, keď vlastníctvo k motorovému vozidlu náleží talianskemu občanovi, ktorému bolo odcudzené a uzavretú zmluvu podriadil pod Občiansky zákonník, keď ustanovenie článku III bod 4 nevyhodnotil ako dojednanie podľa § 262 Obchodného zákonníka, a preto ani nebola možná jeho aplikácia.

12. Súd doplnil dokazovanie výsluchom svedka Q. I., prihliadol na skutočnosť, že tento bol pôvodným žalovaným 2/, voči ktorému bola žaloba právoplatne zamietnutá rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 28.06.2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 11.12.2013. Z výsluchu Q. I. vypovedajúceho už v postavení svedka nemal súd preukázanú vôľu žalobcu ako kupujúceho uzavrieť zmluvu podliehajúcu Obchodnému zákonníku. Z výsluchu svedka vyplynulo, že išlo o štandardnú formulárovú zmluvu, ktorú nevypracoval ani svedok Q. I., ale túto zadovážil priamo majiteľ bazáru, ktorý nemal právnické vzdelanie a túto zmluvu používali v bazáre štandardne pri všetkých predajoch motorových vozidiel bez výslovne vyjadrenej vôle predávajúcich v prípade, že vlastníkom motorového vozidla nebola spoločnosť DePas spol. s r. o., t. j. autobazár, ale autobazár bol na základe osobitného splnomocnenia a preberacieho protokolu splnomocnený na predaj v mene majiteľa/vlastníka motorového vozidla. Z výsluchu svedka mal súd tiež za preukázané, že Q. I. ako osoba bez právnického vzdelania formulárovú zmluvu vypíňal, bola to jeho pracovná náplň, ktorú vykonával namiesto samotného majiteľa autobazáru, p. W., ktorý formulár zmluvy zaobstaral. Formulár zmluvy

sa používal v bazári už v čase, keď p. I. do bazáru nastúpil. O obsahu formulárovej zmluvy so žalobcom, ani žalovaným, nerokoval, neupozornil zmluvné strany na možnosť uzavretia zmluvy podľa Občianskeho zákonníka alebo podľa Obchodného zákonníka. Súd z výsluchu svedka mal za to, že poverený zamestnanec autobazáru, v tom čase Q. I., si plnil pracovné povinnosti používajúc predtlačný formulár bez výslovného vedomia, že v článku III bod 4 sa nachádza neurčité ustanovenie Dohody o voľbe zákona, preto ani zmluvné strany nemohol poučiť o význame dojednanej dohody a to aj pre prípad, že by jej znenie nebolo neurčité. Obdobne ako uviedol už Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 4Co/146/2013, ustanovenie článku III bod 4 okrem toho, že nespĺňa náležitosť vôľovej zložky právneho úkonu nepochybne minimálne na strane kupujúceho, zároveň v prejave absentujúcej vôle nie je dostatočne určitým, keď z jeho znenia nie je možné ustáliť, že sa jedná o dohodu o voľbe zákona. Právne vzťahy, ktoré nemajú charakter absolútnych alebo relatívnych obchodov sa ex lege spravujú Občianskym zákonníkom a tento stav môže byť prelomený len jednoznačnou dohodou účastníkov, že celý právny vzťah založený zmluvou sa bude riadiť Obchodným zákonníkom. Túto požiadavku však citované ustanovenie čl. III. ods. 4 kúpnej zmluvy nespĺňalo. Určitosť právneho úkonu treba v súkromnoprávnej sfére posudzovať vždy vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu, pričom pre interpretáciu obsahu záväzkového vzťahu je rozhodujúca skutočná vôľa oboch zmluvných strán v dobe uzatvárania zmluvy. Súd mal preukázané, že vôľa jednej zo zmluvných strán, a to vôľa žalobcu, nebola podriadiť režim uzatvorenej formulárovej kúpnej zmluvy ustanoveniam Obchodného zákonníka, preto ustanovenie o voľbe zákona považoval v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatné a celý režim zmluvy podriadený Občianskemu zákonníku.

13. Súd mal ďalej preukázané uznesením ORPZ v Pezinku o prerušení trestného stíhania, že vlastníkom vozidla, o ktoré sa v konaní jedná zn. JEEP CHEROKEE, je taliansky občan, ktorému bolo v Taliansku v roku 2006 odcudzené motorové vozidlo s pôvodným VIN číslom v tvare 1J8GWE8272Y120553 a totožné vozidlo bolo dňa 14.8.2006 na Slovensku prihlásené do evidencie vozidiel pod novým VIN číslom 1J8G2E8A14Y100322 a dňa 20.8.2010 bolo zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní pre podozrenie, že pochádza z trestnej činnosti. Pre dané konanie nebolo podstatné, kto je páchatelom tohto trestného činu. Dňa 24.02.2009 bolo vozidlo zn. JEEP CHEROKEE s rovnakým VIN číslom 1J8G2E8A14Y100322 predmetom kúpnej zmluvy medzi žalovaným a žalobcom.

14. Základným predpokladom prevodu vlastníckeho práva je uplatnenie zásady rímskeho práva, že nikto nemôže na iného previesť viac práv ako sám má (nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet), a teda, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol platne ďalej previesť. Na tomto závere nič nemení ani dobromyseľnosť nadobúdateľa ako kupujúceho v občianskoprávnych vzťahoch. Iná je situácia v obchodnoprávnych vzťahoch, avšak súd mal už ustálený režim uzatvorenej kúpnej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka. Nakoľko vlastníkom predmetného motorového vozidla je stále taliansky občan E. J., ktorému bolo odcudzené, každý ďalší jeho nadobúdateľ uzatváral zmluvu v rozpore so zákonom (§ 123 Občianskeho zákonníka) lebo nebol jeho vlastníkom, a preto je táto zmluva podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Uvedené sa vzťahuje i na kúpnu zmluvu zo dňa 24.02.2009.

15. K žalobcovmu odstúpeniu od zmluvy súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 1 Cdo 48/2010, podľa ktorého predpokladom platnosti a účinnosti hmotnoprávneho úkonu odstúpenia od zmluvy smerujúceho k zrušeniu zmluvy je, že zmluva, ku ktorej sa odstúpenie vzťahuje, nie je absolútne neplatnou; inak je odstúpenie od zmluvy neplatné pre rozpor so zákonom. Odstúpiť teda možno len od platne uzavretej zmluvy. Keďže v danom prípade kúpna zmluva platne uzavretá nebola, ani odstúpenie od nej nebolo platné.

16. Žalobca tým, že plnil z neplatného právneho úkonu, keď zaplatil žalovanému kúpnu cenu 10.450-Eur, má nárok na jej vrátenie podľa § 457 Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení. Dôsledkom plnenia z neplatnej alebo zrušenej zmluvy je povinnosť účastníkov zmluvy vrátiť si navzájom všetko, čo plnením z takejto zmluvy nadobudli (vzájomná reštitučná povinnosť zmluvných strán). Zo zákona tak vzniká synalagmatický záväzok, v ktorom je povinnosť oboch strán na plnenie viazaná vzájomne na seba. Každému z účastníkov zrušenej alebo neplatnej zmluvy sa tak zakladá právo na vydanie toho, čo poskytol druhej zmluvnej strane a povinnosť vrátiť plnenia, ktoré sám dostal podľa takejto zmluvy. Ak je kúpna zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, môže sa jej účastník úspešne domáhať vrátenia svojho plnenia len za predpokladu, že je ochotný alebo schopný vrátiť žalovanému to, čo sám prijal

ako plnenie zo zmluvy. Kupujúcemu tak prislúcha právo na vrátenie kúpnej ceny voči predávajúcemu a predávajúcemu vznikne právo na spätný prevod vlastníctva k veci.

17. Účastník neplatnej zmluvy, ktorý kúpil odcudzenú vec, splní povinnosť vrátiť plnenie prijaté z neplatnej zmluvy podľa § 457 Občianskeho zákonníka tiež vtedy, keď vydá vec príslušnému štátnemu orgánu. Robí tak totiž za toho, kto vec poškodenému odcudzil a predal, plní preto súčasne uvedenú povinnosť, ktorú má voči druhému účastníkovi neplatnej zmluvy, aj keby tento subjekt mu nebol známy. Ten, kto vec odcudzil by totiž nemohol úspešne požadovať vrátenie plnenia z neplatnej zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že osoba, ktorá odcudzenú vec vracia pôvodnému vlastníkovi prostredníctvom štátneho orgánu, robí tak aj za ostatné osoby, ktoré v reži neplatných právnych úkonov odcudzenú vec scudzovali. Povinnosť vydať vec vlastníkovi sa teda považuje za splnenú aj vtedy, ak je vec vydávaná poškodenému prostredníctvom príslušného štátneho orgánu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.05.2000, sp.zn. 25 Cdo 2432/1999). Tak tomu bolo aj v danom prípade, keďže motorové vozidlo bolo vydané orgánom činným v trestnom konaní, čím došlo zároveň k splneniu povinnosti žalobcu vrátiť plnenie získané na základe predmetnej kúpnej zmluvy od žalovaného.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval súd nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej kúpnej zmluvy za dôvodný, preto mu v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny 10.450,-Eur žalobcovi.

19. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania, ktorý súd priznal v súlade s § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov s účinnosťou do 31.01.2013. Žalovaný si nesplnil svoju povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi riadne a včas, čím sa dostal do omeškania a žalobcovi tak vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Súd mu ich priznal z dlžnej sumy 10.450,-Eur odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému dňa 20.10.2011, kedy bol už zrejmý začiatok omeškania žalovaného, teda od 21.10.2011 do zaplatenia v uplatnenej výške 9 % ročne.

20. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky (zastavenie konania pre úroky z omeškania uplatnené od podania návrhu do 20.10.2011 uznesením vyhláseným na pojednávaní). O výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

21. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný s tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. d/, písm. f/ a písm. h/ Civilného sporového poriadku (CSP). Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku odôvodnil svoj záver o dôvodnosti žalobcovho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tým, že kúpnu zmluvnou zo dňa 24.02.2009 žalobca nenadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu JEEP CHEROKEE, nakoľko žalovaný nebol jeho vlastníkom, keď uvedená kúpna zmluva bola uzatvorená v režime zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ktorý na rozdiel od zákona č. 513/1991 teda Obchodného zákonníka nepozná výnimku zo zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet, pričom súd prvej inštancie vychádzal z toho, že dohoda o voľbe režimu Obchodného zákonníka uvedená v článku III bode 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 je neplatná, pričom za dôvod neplatnosti dohody o voľbe režimu Obchodného práva je podľa súdu prvej inštancie to, že dohoda o voľbe režimu Obchodného zákonníka nespĺňa náležitosti vôľovej zložky právneho úkonu, keď žalobca nemal vôľu podriať kúpnu zmluvu režimu Obchodného zákonníka a dohoda o voľbe režimu Obchodného zákonníka je neurčitá, keď z jej znenia nie je možné ustáliť, že sa jedná o dohodu o voľbe práva. S takýmto záverom nesúhlasí. Poukázal na to, že na to, aby právny úkon sa považoval za platný, musí spĺňať kritériá, ktoré právny poriadok ustanovuje ako podmienky platnosti, obvykle označované ako náležitosti právneho úkonu. Pokiaľ ide o náležitosti vôle okrem toho, že vôľa musí byť skutočne daná, musí byť aj slobodná, vážna a bez omylu. Niet pochyb o tom, že žalobca slobodne, vážne a bez omylu prejavil vôľu navonok uzavretím kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 vrátane dohody o voľbe režimu Obchodného zákonníka článku 3 v bode 4 kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva zo dňa 24.02.2009 je právom vôle žalobcu a zároveň dôkazom, ktorý preukazuje existenciu tejto vôle. Nie je možné priznať akúkoľvek relevanciu obrany žalobcu, ktorý tvrdí, že zmluvu si riadne neprečítal, resp. určité ustanovenia si nevšimol. Prijatie takejto obrany by

totiž viedlo k absurdnému záveru, že obsah, resp. platnosť akejkoľvek písomnej zmluvy je možné spochybníť len tvrdením niektorej zmluvnej strany o tom, že si obsah zmluvy nevšimla, resp. že niektorým ustanoveniam nevenovala pozornosť resp., že ju nevypracovala. Takýto postup by bol v priamom rozpore so základným súkromnoprávnym princípom ochrany dobromyseľnosti účastníkov právnych vzťahov. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v konaní preukázal, že nemal vôľu dohodnúť pre kúpnu zmluvu zo dňa 24.02.2009 režim Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho je ust. čl. III bod 4 kúpnej zmluvy neplatným právnym úkonom pre nedostatok vôle jednej zo zmluvných strán, je nesprávnym skutkovým zistením súdu prvej inštancie, ktoré nemá oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom nezákonnosti napadnutého rozsudku. Neobstojí ani záver súdu prvej inštancie o tom, že režim Obchodného zákonníka je v prípade kúpnej zmluvy pre kupujúceho prísnejším. Naopak, právna tória sa zhoduje v tom, že úprava práv a povinností kupujúceho je v prípade režimu Obchodného zákonníka pre kupujúceho výhodnejšia v porovnaní s režimom Občianskeho zákonníka. Jednoznačným dôkazom tejto skutočnosti je už len samotné ust. § 46 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je v záujme ochrany dobromyseľného kupujúceho prelomená zásada *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet* a kupujúci tak nadobudne vlastnícke právo k predmetu kúpy aj v prípade, ak by sa ukázalo, že predávajúci nebol vlastníkom predmetnej veci. S uvedeným záverom sa stotožňuje aj judikatúra a príkladom uviedol rozsudok Najvyššieho súdu ČR v rozsudku sp.zn. 32 Odo 632/2002 zo dňa 30.01.2003.

Súd prvej inštancie tiež uzavrel, že dohoda o voľbe režimu Obchodného zákonníka je neurčitá, keď z jej znenia nie je možné ustáliť, že sa jedná o dohodu o voľbe práva. Súd prvej inštancie však neuviedol, v čom konkrétne má spočívať neurčitosť dohody o voľbe režimu Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti zdôraznil, že absencia vôle žalobcu nemôže byť dôvodom neplatnosti právneho úkonu pre jeho neurčitosť, iba ak pre neexistenciu skutočnej vôle ako nedostatku náležitosti vôle. Základným východiskom pre výklad prejavu vôle je jeho slovné vyjadrenie v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z gramatického znenia predmetného ustanovenia je nepochybné, že strany sa výslovne dohodli na tom, že právne vzťahy výslovne neupravené v texte kúpnej zmluvy sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že v predmetnom ustanovení zároveň konštatoval, že bližšie neupravené právne vzťahy sa riadia aj ustanoveniami ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov predsa žiadnym spôsobom nespochybňuje samotnú voľbu režimu Obchodného zákonníka. Právne vzťahy zmluvných strán v prípade voľby režimu Obchodného zákonníka sa nikdy neradia len a výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka a celkom prirodzene a riadi aj ustanoveniami ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

22. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril s tým, že odvolanie považuje za nedôvodné a naopak záver súdu prvej inštancie o tom, že kúpna zmluva bola medzi stranami sporu uzavretá v režime Občianskeho zákonníka a že článok III ods. 4 tejto zmluvy nespĺňa náležitosti tzv. dohody o voľbe zákona je jednoznačne správny. Kúpna zmluva účastníkov, predmetom ktorej bol predaj ojazdeného auta bola uzavretá medzi dvomi občanmi, ktorá skutočnosť *ex lege* zakladá pôsobnosť Občianskeho zákonníka na záväzkový vzťah vzniknutý na jej základe, pričom prelomiť túto pôsobnosť Občianskeho zákonníka je možné len prejavom obojstrannej vôle účastníkov záväzkového vzťahu podriaďiť celý tento zmluvou založený právny vzťah pod režim Obchodného zákonníka tak, aby sa všetky práva a povinnosti z neho vyplývajúce nespravovali ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ale ustanoveniami Obchodného zákonníka s tým, že právny rámec pre takýto prejav je obsiahnutý v § 262 Obchodného zákonníka a vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka upravujúcich náležitosti právnych úkonov ako takých. Súd prvej inštancie sa správne zaoberal tým, či s prihliadnutím nielen na gramatické vyjadrenie článku III ods. 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009, v ktorej malo podľa žalovaného predstavovať perfektnú dohodu o voľbe zákona, ale rovnako aj na okolnosti, za ktorých k uzavretiu kúpnej zmluvy a spolu s ňou i ustanovenia článku III ods. 4 zmluvy došlo, možno dospieť k záveru existencie vôle oboch zmluvných strán podriaďiť svoj vzájomný záväzkový vzťah a všetky práva a povinnosti z neho vyplývajúce pod režim Obchodného zákonníka namiesto režimu Občianskeho zákonníka. Poukázal na výsluch svedka Q. I., z ktorého bolo zistené, že pôvodcom tejto zmluvy nebola žiadna zo strán sporu, ale že sa jednalo o zmluvu, ktorú používal pre svoje potreby Autobazár spoločnosti DePas, spol. s r.o. a ktorú svedok ako pracujúci zamestnanec predmetného autobazáru predložil zmluvným stranám na podpis aj pri kúpe vozidla, ktoré žalobca kupoval od žalovaného, pričom bolo tiež zistené, že uvedený svedok zmluvnej strany žiadnym spôsobom neupozorňoval na možnosti uzatvorenia predmetnej zmluvy podľa Občianskeho

alebo Obchodného zákonníka. Dokonca ani sám nemal vedomosť o tom, či sa v spornom článku III. ods. 4. nachádza nejaká dohoda o voľbe zákona, resp. aký význam a účel má toto zmluvné ustanovenie plniť, preto ani zmluvným stranám tento účel nijako nevysvetľoval. Na základe uvedených okolností a vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, že pri formulárovej kúpnej zmluve zo dňa 24.02.2009, ktorej účelom sledovaným oboma účastníkmi bol len prevod vlastníctva k jazdenému vozidlu medzi dvomi občanmi, nemali zmluvné strany a to minimálne žalobca, ktorý sa v rámci svojej výpovede na pojednávaní aj vyjadril, že predmetné ustanovenie si ani nevšimol, nevenoval mu pozornosť, teda nemali osobitnú vôľu podriaďiť záväzkový vzťah založený podpísanou zmluvou pod pôsobnosť Obchodného zákonníka. Vôľa uzavrieť dohodu o voľbe zákona, keďže táto má v prípadoch neobchodných záväzkových vzťahov silu prelomiť pôsobnosť Občianskeho zákonníka danú ex lege v prípadoch neobchodných záväzkových vzťahov, musí byť totiž, ak má tento následok i platne dosiahnuť, vyjadrená nielen jasne, určite a zrozumiteľne, ale tiež spôsobom nevyvolávajúcím pochybnosť o danosti vôle účastníkov dohody docieľiť zmenu zákonom ustanovenej pôsobnosti určitého právneho predpisu, ktorá podmienka v danom prípade, kedy sporné ustanovenie čl. III ods. 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 nebolo zmluvnými stranami dojednané individuálne, ale naopak, bolo schované do formulárovej zmluvy, ktorá bola zmluvnými stranami primárne podpísaná za účelom písomného potvrdenia dohody o prevode vlastníctva k ojazdenému vozidlu medzi dvomi občanmi, a to obzvlášť za situácie, keď zmluvné strany neboli o význame tohto sporného ustanovenia ani žiadnym spôsobom poučené predkladateľom tejto formulárovej zmluvy, nie je daná. Zdôrazňuje, že žalobca sa svojho nároku voči žalovanému nevie domôcť už 9 rokov od podania žaloby napriek tomu, že oba prevody po sebe nasledovali v reťazi právnych úkonov, ktorými sa platne nakladalo s vlastníctvom k tomu istému vozidlu ukradnutému štátnemu príslušníkovi Talianska a dovezenému na Slovensko. Žalovaný namiesto toho, aby takýto dlhý čas naťahoval súdne konanie mohol sa po zistení, že sa jednalo o kradnuté vozidlo obrátiť so svojím nárokom na vrátenie kúpnej ceny na osobu, od ktorej vozidlo kúpil on sám. V ďalšom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co/146/2013-264 zo dňa 11.12.2013, ktorý zhodne posúdil článok III. ods. 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009. Žalobca ešte záverom poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 25.11.2009 sp.zn. 23Cdo/3356/2009, ktorým judikoval, že: „z formulácie „právne vzťahy neupravené touto zmluvou sa riadia obchodným zákonníkom a príslušnými ustanoveniami občianskeho zákonníka“, nie je možné bez ďalšieho dovodiť, že sa celý záväzkový vzťah bude riadiť obchodným zákonníkom. Aj toto rozhodnutie len podčiarkuje správnosť právneho posúdenia sporného ustanoveniami kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 súdom prvej inštancie.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu. Nakoľko žalovaný vymedzil rozsah svojho odvolania iba jediným dôvodom, ktorým malo byť nesprávne právne posúdenie článku III. ods. 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 súdom prvej inštancie, žalobca sa v tomto podaní nevyjadruje k ďalším dôvodom správnosti rozsudku, iba poukazuje na svoje predchádzajúce písomné podania, v ktorých právne vyargumentoval dôvodnosť svojho žalobného nároku i v prípade, ak by súd dospel k záveru, že dojednanie obsiahnuté v čl. III. ods. 4 kúpnej zmluvy zo dňa 24.02.2009 je platnou dohodou o voľbe zákona.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, § 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

24. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil.

25. Odvolací súd viazaný rozsahom a konkrétnymi odvolacími dôvodmi, ktoré odvolateľ vo svojom odvolaní vymedzil v lehote stanovenej zákonom, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, bolo len namietanie nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody o voľbe obchodného práva na otázky, ktoré nie sú v zmluve účastníkov upravené.

26. Viazanosť odvolacieho súdu rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP <.) znamená, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť podľa ust. § 365 CSP <. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby také porušenia zistil. Výnimkou sú vady týkajúce sa porušenia procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP <., porušenie ktorých odvolací súd v danom prípade nezistil. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správny skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku.

27. Pôsobnosť Obchodného zákonníka môže byť rozšírená dohodou zmluvných strán aj na prípady, kedy by sa inak neaplikoval. Voľba Obchodného zákonníka nepredstavuje žiaden zložitý právny úkon, v zásade ide o dohodu s obligatórne písomnou formou, ktorá spĺňa všeobecné požiadavky na náležitosti právneho úkonu vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Spomedzi náležitostí je treba zdôrazniť určitosť, nakoľko táto sa v praxi ukázala byť kritickým momentom pri platnom dojednaní voľby Obchodného zákonníka. Podľa judikatúry slovenských súdov na platné dojednanie voľby Obchodného zákonníka je potrebný výslovný prejav vôle zmluvných strán o tom, že pre daný právny vzťah si volia aplikáciu Obchodného zákonníka. Súčasný dualizmus záväzkového práva, teda stav, keď sú inak rovnaké inštitúty (napr. zodpovednosť za škodu, premlčanie, ale napr. aj kúpna zmluva, či zmluva o dielo a pod.) duplicitne a pritom súčasne odlišne upravené v dvoch samostatných právnych predpisoch - v Občianskom zákonníku ako aj Obchodnom zákonníku nemožno hodnotiť pozitívne, keď podstata uvedeného dualizmu spočíva v tom, že rovnaký inštitút je upravený inak v Občianskom a inak v Obchodnom zákonníku ale aj v tom, že mnohé inštitúty sú upravené v Obchodnom zákonníku len čiastočne a subsidiárne sa na ne vzťahuje Občiansky zákonník. V danom prípade vzhľadom na všetky okolnosti za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi tzn. v priestoroch autobazáru, keď predávajúci bol zastúpený pracovníkom tohto autobazáru a zmluva bola vopred naformulovaná a predtlačená vrátane článku III. bodu 4, obsahujúceho voľbu obchodného práva, týmto bola splnená len podmienka písomnej formy tejto voľby, a pri vyhodnotení ostatných podmienok platnosti úkonu, odvolací súd zdieľa záver o neplatnosti tejto dohody.

28. K otázke posúdenia voľby práva sa odvolací súd už podrobne aj vyjadril v zrušujúcom uznesení č.k. č. k. 24Co/829/2014 - 217 zo dňa 18.11.2015. V zmysle tohto uznesenia, súd prvej inštancie opätovne posúdil platnosť dohody účastníkov obsiahnutej v ich zmluve a dospel k záveru, že táto je neplatná a k danému posúdeniu odvolací súd dodáva len nasledovné:

Základom právneho úkonu je správanie subjektov. Základnými prvkami právneho úkonu je vôľa a prejav. Právne následky právo priznáva len spojeniu vôle a prejavu. Tak vôľa, ako aj prejav sú nevyhnutnými prejavmi právneho úkonu, predsa len prejav je podriadený funkcii vôle. Vôľa musí byť daná, slobodná a určitá, prejav vôle musí byť zrozumiteľný. V Obchodnom zákonníku sa osobitne sústreďuje výklad prejavu vôle, ktorá zodpovedá napr. úprave interpretácie právnych úkonov, v DOHOVORE OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru. V prvom rade ide o subjektívne kritérium spočívajúce v úmysle konajúceho, pritom sa vyžaduje, aby bol úmysel strane, ktorej bol úkon určený známy, alebo jej musel byť známy. Znamená to, že nejde len o vôľu jednej strany, ktorá by nebola známa druhej strane (por. Obchodný zákonník, Veľký komentár, zväzok II. Oľga Ovečková a kolektív Wolters Kluwer s.r.o 2017 STR. 86).

Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 242/07 zo dňa 3.7.2008 text zmluvy je len prvotným priblížením sa k významu zmluvy, ktorý si chceli jej účastníci svojím konaním stanoviť. Doslovný výklad textu zmluvy môže, ale nemusí byť v súlade s vôľou konajúcich strán. Ak vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu účastníkov procesom hodnotenia skutkových a právnych otázok ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov zmluvy prednosť aj pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy. Vôľa je vnútorným stavom konajúcej osoby, ktorý nie je bezprostredne prístupný interpretovi právneho úkonu, a nie je interpretom tohto právneho úkonu poznateľný. Z vonkajších okolností spojených s podpisom a realizáciou zmluvného vzťahu preto treba hľadiť hlavne na vôľu, ako aj na okolnosti spojené s podpisom zmluvy a následné konanie účastníkov po podpise zmluvy.

29. V danom prípade text zmluvy bol pripravený predtlačou a takýto formulár sa používal pre účely predaja v autobazáre. Zamestnanec autobazáru I., ktorý mal plnú moc od predajcu - žalovaného, však tento formulár bez zmeny použil aj na predaj vozidla, ktorým disponoval žalovaný ako fyzická osoba, bez akejkoľvek úpravy a oboznámenia jeho obsahu žalobcom. Aj žalobca považoval podpísanie kúpnej zmluvy za formalitu a bez dostatočného oboznámenia sa s v ňom uvedenými podmienkami predaja túto zmluvu podpísal. Používajúc už popísaný formulár ani jeden z nich si nevedomou dohodu obsiahnutú v bode 4 v článku III. zmluvy a teda že predmetné ustanovenie si ani nevšimli, nevenovali mu pozornosť, teda nemali osobitnú vôľu podriaďiť záväzkový vzťah založený podpísanou zmluvou pod pôsobnosť Obchodného zákonníka.

30. Za danej situácie, odvolací súd sa tiež stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že ustanovenie článku III bod 4 okrem toho, že nespĺňa náležitosť vôľovej zložky právneho úkonu nepochybne minimálne na strane kupujúceho v prejave absentujúcej vôle (keď neexistuje žiadny logický dôvod, pre ktorý by mal o takomto postupe uvažovať a zvoliť takýto postup) zároveň vzhľadom na formuláciu tohto ustanovenia zmluvy, keď toto nie je dostatočne určitým, keď z jeho znenia nie je možné jednoznačne ustáliť, že sa jedná o dohodu o voľbe zákona, je toto neplatné.

31. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď ako k uvedenému záveru súd dospel a je z neho zrejмый myšlienkový postup súdu, ktorý ho viedol k vydaniu napadnutého, žalobe vyhovujúceho rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

32. Odvolací súd zdieľa záver súdu prvej inštancie, že kúpna zmluva bola uzavretá v režime Občianskeho zákonníka a keďže v konaní bolo riadne preukázané, že žalovaný ako predávajúci v čase prevodu vlastníctva motorového vozidla nebol vlastníkom vozidla, keďže išlo o kradnuté vozidlo a vlastníkom bol taliansky občan, podľa § 39 Občianskeho zákonníka je takáto kúpna zmluva neplatným právnym úkonom. Z toho ďalej vyplýva, že žalobca má voči žalovanému nárok na vrátenie kúpnej ceny podľa § 457 OZ, keďže žalovanému úhradou kúpnej ceny plnil z neplatného právneho úkonu a žalovaný s tak na jeho úkor obohatil.

33. Odvolací súd v zmysle § 385 ods. 1 CSP nepovažoval za potrebné a účelné nariadiť vo veci pojednávanie, nakoľko vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovať či doplniť dokazovanie, pričom predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie právnych otázok, ku ktorým sa všetky sporové strany už vyčerpávajúco a dostatočne vyjadrili. Nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem

34. S prihliadnutím na vyššie uvedené závery odvolací súd konštatuje, že ak súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vo veci vecne správne, a preto s použitím § 387 ods. 1 CSP rozsudok, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého), ako vecne správny potvrdil.

I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

35. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľa nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).